

L'OPINIÓ

SERGENTS

El regne dels

A propòsit de les campanyes de L'OPINIÓ registrem un fet notabilíssim. La massa del republicanisme català i, més concretament, el proletariat del nostre país veu amb gust creixent les directrius polítiques eixides dels editorials del periòdic; en canvi els caps de colla, els petits caids de les esquerres catalanes no es cansen de condemnar-nos com a franc-tiradors, escissionistes i fins i tot "arribistes". És clar que el blasme no es fa públic, ni motiva articles de premsa; això exigiria una certa empena fonamentada amb la possessió de la raó que no tenen els nostres contradictors. Però el ressentiment hi és. D'on ve? No cal pensar-ho gaire. L'ideari immediat dels homes de L'OPINIÓ, tant el dels que la fan com el dels que s'hi troben identificats, és i serà sempre la unió de totes les veritables forces republicanes d'esquerra, la constitució d'un bloc compacte, de saba democràtica, prou fort per a enderrocar el règim que patim. Això comporta la dissolució de les capelletes, dels clans muntats al voltant d'un home sol els mèrits reals i ficticis del qual han creat la colla. No anem pas a la supressió dels líders, personatges inevitables en tota comunió política o social, enlairats pel sentir gairebé unànime dels dirigits. El líder, però, aguantarà l'autoritat dels organismes directors del partit i se'n farà l'intendent.

Hom pot dir que la greu malaltia causant de la feblesa del republicanisme d'aquí és el regnat del sergent. D'entrada, per Catalunya no es pot reconèixer als caps de colla una graduació més alta.

Compareu la talla d'un Prieto, d'un Marcellí Domingo, d'un Fernando de los Ríos, amb qualsevol dels nostres caids i veureu tot seguit la diferència que separa el general i el coronel del sergent. Escolteu una conferència, llegiu un article, contempleu una actuació i la qualificació se us farà cada vegada més justa. I el sergent convençut de la impossibilitat de l'ascens per manca de qualitats personals s'agafa com un desesperat al grup d'amics i d'admiradors per defugir el control de la multitud. Avorreix l'assemblea, el congrés, la reunió de ciutadans amb

capacitat per a discutir-lo, sancionar-lo i residenciar-lo. Tem la controvèrsia, la discussió, la batalla que pot anullar-lo. Aquesta malaltia ens permet presenciar el trist espectacle d'un país on hi ha federals, roviristes federals, marcelinistes, lerrouxistes, macianistes, tots republicans i liberals sense altra diferència que matisos lleus imposats més pel sergent respectiu que per l'ideari que motiva llur actuació política. Prou s'ha esforçat Rovira i Virgili, el gran malabarista dels mots, a aparentar, mitjançant els editorials de *La Nau*, una distinció entre Acció Republicana i el Partit Republicà Català. Ha estat endebades. Els programes es confonen i això els ha permès intel·ligencialment amb el nom d'Esquerres de Catalunya.

Però la capelleta és la capelleta. El sergent Rovira mai no acceptarà el comandament del sergent Companys, afecte al regiment del Coronel Domingo. El sergent del regiment de Macià sempre farà la rialleta als altres de la seva graduació, però no n'admetrà el comandament. Colles, escamots, grups, clans, però cap partit veritable. Afegiu a aquesta xacra els caporals l'aspiració dels quals és l'ascens. Seguiu-los el camí i passareu pel Cercle de la Portaferriassa, pel del Doctor Vilanova, pels d'altres aspirants a la sergenteria, i haureu caigut de cap sobre el mosaic desconcertant del republicanisme català.

Amb aquests procediments no s'aconseguirà mai la instauració de la República Federal. Veurem diputats quatre amics que si van al Parlament faran riure tothom. Presenciarem l'ingrés a la presó cellular d'uns altres no menys volguts companys plens d'ideologia i altruisme, amb puresa immaculada suficient per no pactar amb ningú ni confondre's amb cap altre republicà. Llegirem articles de diari i sentirem discursos capaços d'emocionar un mort. I els governs de la Monarquia s'aniran substituint, adés amb generals, adés amb lacais de casa i boca,

A la Bastilla del carrer d'Entença encara hi ha presos polítics governatius